

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ပန်းလက်ဆောင်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အွန်လိုင်းပေါ်က သူ့မျက်နှာ
အပြုံးထက်၌ မာန်ဝင့်လို့ နေတယ်။

ခနဲ တာလား။

ရွဲ့တာလား။

လှောင်ပြောင်တာလား။

သရော်တာလား။

ဝေခွဲမတတ်တဲ့ သည် အသည်း

အခါခါ ငိုမိတော့လည်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

သရော်မိပြန်တယ်။

အကြိမ်ကြိမ် အသည်းကွဲတော့လည်း

လှောင်ရယ်မိပြန်တယ်။

အဖန်ဖန် ချစ်စကားဆိုမိတော့လည်း

ခနဲ တတ်လာပြန်တယ်။

ဪ ...

ကိုယ်က မှန်လိုလူပါလား နော်။

အခန်း (၁)

လေနအေးက မခိုတရို့ ကျီစယ်လေသောအခါ
အိုမင်းရင့်ရော်နေပြီဖြစ်သော ရွက်ကြွေတို့ သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ လေထု
နှင့် အဆက်အသွယ်ရသွားပြန်သည်။ ။

လေထုသည် ဂီတကိုများ ပေးစွမ်းလေရောသလားမသိ။ ရော်ရွက်ဝါ
များ သည် လေနအေး၏ တေးတံချိုအောက်တွင် ယိမ်းနွဲ့လျက်
ကခုန်မြူးတူးနေကြကုန်သည်။ ။

တိမ်တိုက်ကြား ငုံ့လျှိုးပျောက်ကွယ်ရန် စိုင်းပြင်နေသော နေမင်းသ
ည် သံယောဇဉ်ကြီးစွာပင် နတ်၊ လူ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ အား လှမ်း၍
ကြည့်နေရှာသေး၏။ ဪ အမှောင်ထုကိုများ စိတ်မချနိုင်ဖြစ်နေရှာ
ရောသလား၊ စိတ်ချလက်ချသွားပါ နေမင်းရယ်၊ မင်း မရှိတော့လည်း မ
င်းရဲ့ သံယောဇဉ်ရုပ်ဝန်းကို လမင်းက ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်
မယ်ဟု လေထုက ပြောနေသည့်အလား တဝိုက်နှင့် တိုက်ခတ်ပြလေသ
ည်။ ။

တန်ခိုးရှင် လေမင်းသားသည် တိမ်တိုက်အသွင် ဖန်ဆင်းပြီး
အလင်းနှင့်နေမင်းတို့ ကြားမှ သံယောဇဉ်ကို တိခန့်ဖြတ်ပစ်လေသောအ
ခါ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပုစွန်ဆီရောင်သမ်းသွားလေ၏။ ထိုအရောင်
ကို စင်ရော်များက နှစ်သက်၍ ထင်သည်။ ။ အထက်ကို ဆန်တက်လိုက်
အောက်ပြန်စုန်ဆင်းလိုက်ဖြင့် တောင်ပံကို ဖြန့်ကာ မြူးထူးနေပုံမှာ က
ချေသည် ၏ ကကွက်ဆန်းများ နှယ် ငြိမ့်ညောင်းပျော့ပျောင်း၍ တင့်တ
ယ်နေလေသည်။ ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ချိုးကူသံကို မဝီဝိုးတဝါး ကြားရလေသောအခါ

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွမ်းသလိုနှင့် ရင်ထဲ နံ့ချံသွားပြန်သည်။ မိခင်ကိုလား၊ မောင်နှမရင်းချာကိုလား၊ ငယ်သူငယ်ချင်းများကိုလား၊ ငယ်ချစ်ဦးကိုလား။ မည်သူမည်ဝါဆိုတာ ရေရေရာရာမသိပေမယ့် သားပျောက်ရှာနေပုံရသော ချိုးတွန်သံအောက်တွင် မျက်ရည်တစ်စက်မှာ မြစ်ရေတွင်းသို့ တက်ဆင်းခဲ့ရပါသည်။

“ဟိုး”

လေမင်း၏ သဘောဆန္ဒမပါဘဲ တိုက်ခတ်သွားသော လေပူနှင့်အတူ ဆံနွယ်ရှည်များ သည် လေအသင့်မှာ လွင့်မျောကုန်၏။ ပိတုန်းရောင်ကေသာတန်ခိုးရှင် လေမင်းကို ကျီစယ်လေသောအခါ ဆည်းဆာသည်ပို၍ သက်ဝင်လှပ လာလေသည်။ သို့သော် ထိုအလှတရား၏ ပိုင်ရှင်သည် သက်မဲ့ရုပ်ကြွင်းနယ် မရှိတော့သော နေမင်းကိုသာ မျက်နှာမူထားလေသည်။

“မင်းကတော့ ဒီနေ့မှာ ငိုခဲ့ပေမယ့် မနက်ဖြန်မှာ ပြုံးနေနိုင်တယ်။ ဒီနေ့ နှုတ်ဆက်သွားပေမယ့် မနက်ဖြန်မှာ မင်းရောက်လာဦးမယ်ဆိုတာ သိနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အတွက်တော့ မနက်ဖြန်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံဆိုသော ထိုအသံသည် ရင်ထဲမှ လာသော စကားလုံးမို့ ပီပီသသ ကြားရလေသည်။

“အန်တီလေး မှောင်တော့မယ် သွားစို့”

ခပ်စာစာအသံလေးထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ထိုအသံကြားရုံနှင့်ပင် ထိုမိန်းကလေးပုံစံကို မှန်းကြည့်၍ ရနိုင်ပေသည်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးသော ဆယ်ကျော်သက်ဖြစ်ရမည်ပေါ့။

“အန်တီလေး”

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်လိုက်သောအခါ ဆံနွယ်များ ၏ အရှင်သခင်သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်လာ၏။

ငိုထား၍ ထင်သည် ၊ နီရဲနေသော မျက်ကြည်လွှာများ သည် ကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ်နေလေသည် ။

ထို့ကြောင့် နေကာမျက်မှန်ဖြင့် မျက်လုံးကို ဖုံးကွယ် လိုက်လေသည် ။

“ပန်း မောင်းပေးရမလား”

“ရပါတယ်၊ အန်တီလေးပဲ မောင်းမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး တင်ပါးတစ်ဖက်လွှဲကာ ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည် ။

စတီယာရင်ကို ကိုင်လိုက်သော လက်ချောင်းများ သည် အားမပါသောကြောင့် တုန်ချိချိဖြစ်နေလေသည် ။

ထိုအကြောင်းကို သူသာသိပါက ငွေ့ကို ကားပေါ်မှ အတင်းဆွဲချပြီး မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် စိန်ပြေးတမ်းဆော့ခေါ်လေမလားပင်။ ခုတော့ ပုံရိပ်တွေက မပီပိုးတဝါး။

သို့သော် ငွေ့နှလုံးသားထဲမှာ တော့ သူက ယနေ့ထက်တိုင် ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေဆဲပါ။

ဘေးလူကြားရင်တော့ ရယ်စရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ငွေ့အတွက် နေ့သစ်တိုင်းသည် မျက်ရည်တို့ မခန်းခြောက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

သူ ဘယ်ဆီရောက်နေပြီလဲ။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှာ ဘယ်လိုပုံ

မျိုးနဲ့ ရပ်တည်နေမှာ လဲ။ ရှိရောရှိနိုင်သေးရဲ့ လား။

“နောက်ဆိုတာ တကယ်ရှိခဲ့ရင် နောက်ဘဝမှာ လည်း ငွေချစ်သူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

ဟု သူ့အခါခါ ပြောခဲ့သောစကားများ သည် ယခုတော့ ငွေအတွက် ယုံတမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ်နယ်။

လောကမှာ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ရှိခဲ့ရိုးမှန်လျှင် သူ့အငွေအသက်ကို ငွေ ဘာကြောင့် မခံစားခဲ့ရတာလဲ။

စိမ်းရက်နိုင်သူကြီးရယ်။

ကားစက်နှိုးသံနှင့်အတူ မျက်ရည်တစ်ပေါက်သည် လက်ဖမိုးပေါ် ကြွေသွားလေသည် ။

“ဘယ်နှနှစ်ရှိသွားပြီလဲ အန်တီလေး”

“နှစ်ဆယ်”

“ဆန်းဆန်းပြားပြားပဲနော်၊ အန်တီလေးလိုလူမျိုးကို ပြတိုက်ထဲ ထည့်သွင်းဖို့ တောင် သင့်နေပြီ”

စကားကို လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိပြီးမှ ပါးစပ်ကို အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ် လိုက်ပေမယ့် ကျွဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“ဆောရီးနော် ... ပန်းက အန်တီလေးရဲ့ ခံစားချက်ကို လှောင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ပန်းအတွက် အံ့ဩစရာကိစ္စရပ်ကြီး ဖြစ်နေလို့ ပါ”

“ဘာက အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေလို့ လဲ”

“အခုချစ်နေတဲ့ ကောင်လေးကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မုန်းသွားနိုင်တဲ့ ခေတ်ကြီးလေ။ ခုတော့ အနှစ်နှစ်ဆယ်တဲ့ ။ ဟဲ ဟဲ ... ပန်းက ဒါမျိုးတွေ

Drammar ထဲမှာ ပဲရိုတယ် ထင်နေတာ”

ဒေါ်ငွေလဝန်းသည် တူမတော်၏ စကားကို အားနာပါးနာပင် ခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ ကားမောင်းခြင်းကို စတင်လိုက်၏။

“အန်တီလေး ငိုပြီးရင် ဗိုက်မဆာဘူးလား။ ပန်းတော့ မျက်ရည်များများကျပြီးရင် အစာများများ ဝင်မှ နေသာထိုင်သာ ဖြစ်တယ်”

ရင်ထဲမှ ဓာတ်ခံက ဝမ်းနည်းနေသော်ငြား တူမချောကို မျက်စောင်းခဲမိသွားပြန်သည် ။

ဒါကြောင့်များ ကိုကိုက ပန်းစံပယ်ကို ငွေအနား ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်လိုက်သည် ထင်ပါရဲ့ ။

ဒီလိုနေ့မျိုးဆို ငွေက ဘာမှ မစားမသောက်ဘဲ တမှိုငြိမှိုငြိတတွေ တွေ နေတတ်သည် ကို ကိုကို ကောင်းစွာသိလိမ့်မည်။

ငွေကျန်းမာရေးအတွက် အစာများများ စားဖို့ လိုသည် ဟု လည်း ဆရာဝန်များက သတိပေးပြီးသား ဖြစ်၏။

ဆရာဝန်များ သတိပေးရင်လည်း ပေးစရာဖြစ်နေသည် ။ အဆီအပို မရှိ ငွေ၏ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားသည် ပါးလှလေး ချပ်ရပ်နေလေသည် ။

ထို့ကြောင့် ငွေမှာ အဝတ်အထည်ကို ရွေးဝတ်ရသည် ။ အရောင်ကို ရွေးရသည် ။

ထိုသို့ အဝတ်အစားများကို ရွေးရဖန်များ လာတော့ ငွေမှာ လှချင်စိတ်တွေ လုံးလုံးပျောက် လာလေ၏။

ယခုတော့ မြန်မာချည်ထည်လေးများကသာ ယဉ်စစ်လေး ငွေကိုယ်

ပေါ်နေရာယူခဲ့လေပြီ။

“အန်တီလေး ... ဟော့ပေါ့စားရအောင်လို့ နော်၊ နော်။ ပန်းဗိုက်ထဲ အူတွေ ခွေခေါက်နေပြီ။ နော်လို့ ”

“မရပါဘူး၊ ညည်းလေးရဲ့ မာမီက ညည်းလေးကို အပြင်စာ မစားရဘူးလို့ မှာ ထားတယ် မဟုတ်လား။”

“မာမီမသိအောင် စားလည်း ရတာပဲဟာကို။ နော်လို့ အန်တီလေး နော်”

“မရပါဘူး၊ အဲဒီလို ကျက်ရုံပြုတ်ထားတဲ့ အရာမျိုးတွေ အန်တီလေး မစားဘူးဆိုတာ ညည်းကလေး သိရဲ့ သားနဲ့ ”

“အန်တီလေးကလည်း ကိုယ်ချင်းလည်း မစာတတ်ဘူး။”

ပန်းက အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သော စကား ဆိုသော်ငြား ထိုစကား လုံးသည် ငွေ့ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူသွားစေသည် ။

“ဟာ ... ငွေ့ကလည်း မရပါဘူး။ ကိုယ်ချင်းလည်း မစာတတ်ဘူး။”

ငွေ့စကားလုံးတိုင်းကို အငြင်းဝါကျဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်သော သူ့ရဲ့ လက်သုံးစကားဖြစ်လေသည် ။

ကိုယ်ချင်းလည်း မစာတတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို ငွေ့ ဘယ်လောက်ထိ လွမ်းခဲ့ရသလဲ။ နေ့တိုင်း ညတိုင်းပါပဲ ရှင်ရယ်။

“အန်တီလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ကလေးရှေ့မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မနေဖို့ မိမိကိုယ်ကို သတိပေးလိုက်သောအခါ မီးပွိုင့်တွင် ကျပ်ညှပ်နေသော ကားတန်းကြီးကို သတိပြုမိလာသည် ။

“အဲဒီလိုစကားလေးကို ညည်းလေး ဘယ်ကတတ်လာတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီကလေ။ သူက အဲဒီလိုပဲ။ မကြာခဏ ပြောတယ်။ အဲဒီလိုပြောတဲ့ အချိန်တိုင်း သူ့ဆန္ဒကို ပန်းတို့ က လိုက်လျောပေးလိုက်ရတယ်။ အန်တီလေးရော ကြိုက်သလား။ ပန်းက တော့ ကြိုက်တယ်”

ပန်း၏ စကားသည် တစ်ခုခုကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုနေပုံ ရသော်လည်း ငွေစိတ်တွေက ပန်း၏ စကားလုံးများ တွင် ရှိမနေချေ။ ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးတတ်သော တစ်ယောက်သူထံပါး မျောလွင့် နေလေ၏။

ပန်းအလှကို ငွေချစ်သည် ။ တစ်ဦးတည်းရှိသည့် တူမတော်မို့လား ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမငယ်လေးဖြစ်နေလို့ လားဆိုတာ ငွေ ရေရေရာ ရာမသိပေမယ့် ပန်းအလှ၏ အပြုံးများ သည် ငွေစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နေ တာ အမှန်ပါ။

ပါးခွက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးလေ့ရှိသော ပန်းအလှ၏ အပြုံးသည် သူ့ အပြုံးနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေတတ်သည် ။ သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သတိရတဲ့ အချိန်တိုင်း ပန်းအလှကိုသာ ပြုံးစေချင်သည် ။ ပန်းအလှအပြုံးသည် ငွေရင်ကို ကြည်ရွှင်စေသော်လည်း ငွေမျက်ရည်တွေကို ခြွေယူနေတတ်ပြန်သည် ။

ခုနေချိန် ... သူသာ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့လျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို တဘုန်းဘုန်းထုကာ ငိုမိမည်ထင်ပါရဲ့ ။

အချိန်တွေကိုသာ နောက်ပြန်ဆုတ်လို့ ရမည်ဆိုလျှင် သူ မသေဆုံးမီ နံနက်ခင်းဆီသို့သာ ရောက်သွားလိုက်ချင်ပါသည် ။

ထိုနေ့က ဤမြစ်ရေပြင်တစ်ကြောမှာ မြူတွေဆိုင်းလို့ ပေါ့။

*

အခန်း (၂)

လေထုက မြူခိုးကိုသယ်ဆောင်လာသောအခါ ငွေ့ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ တုန်ယင်သွားလေသည်။ ။

“အေးလိုက်တာ၊ သူ ဘာလို့ ရောက်မလာသေးတာလဲ”

မနက်စောစောကြီးတွေ့ရအောင်လို့ ချိန်းပြီးရောက်မလာနိုင်သူကို ငွေ့ ဘယ်လိုစိတ်ကောက်ရမလဲဆိုတာ မတွေးနိုင်တော့ပေ။

ငွေ့က ဟန်ဆောင်ကာ စိတ်ကောက်ပြလျှင် ငွေ့ပါးနှစ်ဖက်လုံး ပူထူ အောင် အနမ်းခံရပဦးမည်။ ငွေ့ စိတ်ကောက်တိုင်း စိတ်ကောက်မပြယ် မချင်း အနမ်းဖြင့် ချောတတ်သည် က သူ့အကျင့်။

သူ့စရိုက်ကြောင့် ငွေ့မှာ အမှန်တကယ် စိတ်ဆိုးချင်လျှင်ပင် သူ့အပေါ် စိတ်မကောက်ဝံ့ချေ။

ငွေ့သည် လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။ ။

ဆောင်းရာသီမို့ နေထွက်ချိန် နောက်ကျသော်လည်း မကြာခင် နေမင်းက အစွမ်းကုန် လက်စွမ်းပြတော့မည် ဖြစ်၏။ ငွေ့က အပူဒဏ်ကို မုန်းတာကိုလည်း သူ မသိတာမဟုတ်ပေ။

နေပူလို့ သူရောက်မလာပါက ငွေ့ပြန်တော့မည်။ သူ့ရှေ့မှာ စိတ်ကောက်မပြတော့ဘဲ မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင် တစ်ပတ်ခန့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်မည်ဟု ငွေ့ စိတ်ကူးမိသည်။ ။

သူကတော့ထားပါတော့။ အဲဒီလို တစ်ပတ်ကြီးတောင် သူနဲ့ မတွေ့ဘဲ ငွေ နေနိုင်ပါ့မလား။

“ဟွန်း ... မုန်းလိုက်တာ။ အတန်တန် ထိန်းချုပ်နေတဲ့ ကြားက ဘာလို့ အဲဒီလူကို ဒီလောက်ချစ်မိသွားသလဲ မသိဘူး”

ငွေသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ခုံတန်းလေးပေါ် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထိုင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ငွေ့မြင်ကွင်းထဲသို့ အစုလိုက်မျောလာသော ဗေဒါပန်းလေးများက မညီမညာ အစီအစဉ်မကျ ဝင် လာလေသည် ။

“ဟင် ... ဗေဒါတွေ”

အေးမြသော ဗေဒါပန်းကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ငွေ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွားလေသည် ။ ဗေဒါပင်ကို မယုံသင်္ကာကြည့်မိသည် ။ ပြီးနောက် ငွေ့နှုတ်ခမ်းများ သည် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးယောင်သမ်း လာလေ၏။

သူပေါ့။ သူ ငွေ့နားလေးမှာ ရှိနေပြီပေါ့။ လူကို အမျိုးမျိုး စနောက်တတ်တဲ့ လူ။ တွေ့လို့ ကတော့ ရင်ဘတ်ကြီးကွဲအောင် ထုရိုက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်ဟု ငွေ့ စိတ်ထဲ ကြံခိုက်တွင် ။

“ဒီဗေဒါလေးတွေပွင့်အောင် ဆယ်ရက်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ အတွက် ဘယ်လိုဆုချမလဲ”

သူ့အသံချို့ချို့ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ စောင့်စားရလွန်း၍ သည်းမခံနိုင်ခြင်းတွေ ဘယ်ဆီလွင့်ကုန်မှန်းမသိနိုင်တော့ပါ။ စိတ်ကတော့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ချင်လှပါပြီ။

သို့သော် အနည်းငယ် မူထားမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နို့မဟုတ်ပါက သူ နောက်ကျလည်း ငွေက စိတ်မဆိုးပါဘူးဆိုတဲ့ အသိ သူ့နှလုံးသားထဲ သွင်းသ

လို ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

သူ့ကို သိပ်ချစ်တာမှန်သော်လည်း သူ့အပေါ် အနိုင်လိုချင်စိတ်က ငွေ နှလုံးသားထဲ ကြီးစိုးနေတာအမှန်ပါ။

“ငွေ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

ရှေ့တိုးလာသော သူ့ခြေသံကို ငွေ ကြားလိုက်ရသည် ။

ငွေစိတ်တွေ လှုပ်ရှား၍ နေလေပြီ။ သူက ငွေပခုံးလေးကို ခပ်ဖွဖွ လေးဆုပ်ကိုင်တော့မှာ လား။

ဒါမှ မဟုတ် ငွေခါးလေးကို စုကိုင်ပြီး ငွေကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားတော့မှာ လား။

တွေးရင်းဖြင့်ပင် ငွေစိတ်တွေက ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ရလေသည် ။ သို့သော် သူ့ခြေသံကိုမူ ရှေ့ဆက်တိုးသံ မကြားရပေ။

“ငွေ ဗေဒါတွေကို သဘောကျရဲ့ လား”

“အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်လိုက်ရတယ်ထင်လဲ”

သူ့အပေါ် မကြည်မလင်ဖြစ်ထားသည့်အရှိန်ကြောင့် ငွေအသံက ခပ်အစ်အစ်ရယ်ပါ။ ငွေအသံ၊ ငွေအကြည့်၊ ငွေ လေယူလေသိမ်းနှင့် ငွေမျက်နှာကဲကို အရိပ်လိုကြည့်နေသော သူက ငွေ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သေချာပေါက်သိနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ငွေ ထင်သည် ။

“ရေစီးက သိပ်မသန်ဘူးလေ၊ ဒီဗေဒါတွေ ငွေဆီရောက်အောင် မျောနေရလို့ အချိန်ကြာသွားတာပါ။ ဟက်ပီးဘတ်ဒေး ငွေ”

“ဟင်”

ငွေ အံ့အားသင့်သွားသည် ။ ဒီနေ့ အဲ ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့ ငွေ အ

သက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့ပဲ။ မေ့နေလိုက်တာ။

ငွေ့ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းမြောက်သွား၏။

ဒါဆို ငွေ့ရှေ့မှာ မျောနေတဲ့ ဗေဒါပင်တွေက သူပေးတဲ့ ငွေ့အတွက်
မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေါ့။

အို ... ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ငွေ့ချစ်သူထက်
အသေးစိတ်နိုင်လွန်းသူက ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုပဲ ကျောခိုင်းထားတော့မှာ လား။ လက်ဆောင်ပြန်
အနေနဲ့ ငွေ့အပြုံးလေးတော့ လိုချင်မိသား”

သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်လေးပါလား။

ငွေ့သည် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် သူ့ကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ
မှ င်တက်စရာမြင်ကွင်းက ငွေ့ကို ပမာမခန့် ဆီးကြိုလိုက်ပြန်လေသည်
။

“ဟင် ... ကြာ ... ကြာပန်းတွေ”

ငွေ့ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ယခုလိုဆောင်းရာသီ၌ ကြာသည် ပွ
င့်နိုင်ခဲ့လှပါသည် ။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရခဲ့သလဲ။

“ငွေ့ ကြိုက်ရဲ့ လား”

ဟု ဆိုကာ ကြာနီ ကြာဖြူတွေ ရောယှက်ထားသော ပန်းစည်းကြီးကို
သူက ငွေ့ထံ လှမ်းပေးနေလေသည် ။

“အို ... လှလိုက်တာ။ ဒါတွေကို ဘယ်ကရလာတာလဲဟင်။ ငွေ့ အရ
မ်းကြိုက်တာပဲ”

“ဒီပန်းစည်းအတွက် ကိုယ်ရမယ့် လက်ဆောင်ပြန်က ဘာဖြစ်မလဲ”

သူသည် စွဲညှို့သော မျက်ဝန်းနက်များ နှင့် ငွေ့ကို စိုက်ကြည့်လာသောအခါ အပျိုစင်လေး၏ နှလုံးသားမှာ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ပျက်စီးသွားရလေသည်။

“အို ... ဘယ်လိုကြီး ကြည့်နေတာလဲ”

“အရမ်းချစ်တာပဲ ငွေရယ်။ ငွေ နားလည်အောင် ဘယ်လို စာဖွဲ့ပြရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ငွေ နားလည်ပါတယ် သူရယ်။ သူ မပြောနိုင်ပေမယ့် ငွေနှလုံးသားက သူနှလုံးသားထဲက ဘာသာစကားကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်တတ်နေပါတယ်။

မပြောပါနဲ့ တော့။ စကားလုံးများ စွာတင်နေတဲ့ အဲဒီနှုတ်ခမ်းနဲ့ မပြောပါနဲ့။ ပြောလိုက်ရင် အချစ်တွေ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့သွားကုန်ပါ့မယ်။

ငွေနားလည်ပြီးသားမို့ မပြောပါနဲ့ တော့နော်။ ငွေကလည်း သူ့ကို အရမ်းချစ်ပေမယ့် မပြောတော့ဘူး။

ငွေအချစ်တွေကို နှလုံးသားထောင့်မှာ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်အောင် ဝှက်ထားလိုက်ချင်ပါတယ်။

“ငွေ ကိုယ့်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့မှာ လား”

ဟု သူက ဆိုလာချိန်မှာ တော့ ငွေသည် ခြေဖျားလေးထောက်ကာ သူ့မေးဖျားလေးကို ခပ်ဖွဖ နမ်းရှိုက် လိုက်လေသည်။

“ငွေ”

ငွေအနမ်းကိုလိုချင်ခဲ့ပေမယ့် မမျှော်လင့်ထားခဲ့၍ ထင်သည် သူ့မျက်

လုံးများ သည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ။

ငွေ့မှာ တော့ ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်အခုန်မပြယ်နိုင်သေးပေ။ သူက ပုံမှန်အတိုင်း ငွေ့ကို ရွန်းစိုသော မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေလျှင် ငွေ့ရှက်စိတ်တွေ ဒီလောက်ပိုလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ခုတော့ သူ့ပုံက အသက်မှ ရှိသေးရဲ့ လား။

“ကိုယ်တို့ ချစ်သူသက်တမ်း ဆယ်လကျော်ခဲ့ပေမယ့် ငွေ့အနမ်းက ဒါပထမဆုံးပဲနော်။ နေ့တိုင်း ငွေ့မွေးနေ့တွေချည်း ဖြစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဗေဒါနဲ့ ကြာက နေ့တိုင်း ဒီလိုပွင့်ပါ့မလား”

“ငွေ့အနမ်းတွေရှိနေသ၍ ပွင့်နေရမှာ ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် ငွေ့ရင်ထဲမှာ မညီမညာသံစဉ်များ ငြိမ့်ညောင်းသွားရပြန်သည်။ ။

“ငွေ့ဘဝမှာ ကြာပန်းကို ပန်းစည်းမြင်တာ ဒါ ပထမဆုံး မြင်ဖူးတာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဟင်”

“ငွေ့က ကြာပန်းကြိုက်လို့ ပေါ့”

“တစ်ခါမှ လည်း မပြောဖူးပါလား။ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ငွေ့ ပြောဖူးပါတယ်။ ပန်းဆိုရင် မြေပြင်မှာ ပေါက်တဲ့ အရာမျိုးကို မကြိုက်ဘူးလို့ ။ ပြီးတော့ ကျောက်စိုင်ကျောက်သားပေါ် ခဲရာခဲဆစ် ထွက်လာရရှာတဲ့ ပန်းကလေးတွေဆို မရူးရက်ဘူးလို့ လေ”

“ကြည့်စမ်း ... ဒါကို မှတ်ထားတယ်။ ငွေ့က အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်တဲ့ ဟာကို”

ငွေ့ပြောခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူနှင့် စသိကာစ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်

ကပေါ့။ ဒီစကားလေးကို သူ မှတ်မိနေတဲ့ အတွက် ငွေ့ရင်ထဲပီတိလှိုင်း
တို့ မငြိမ်မသက် လှုပ်ခတ်ရပြန်သည် ။

“ဘာလို့ လူကို အစောကြီး ချိန်းရတာလဲ”

“ကြာပန်းကြောင့်ပေါ့။ ဒီကြာနီလေးတွေက နေမွန်းလွဲရင်
ပြန်သွားရောလေ။ အခုလို လှနေတဲ့ ပန်းလေးနဲ့ ငွေ့အပြုံးလေးကို ကို
ယ့်နှလုံးသားထဲ မှတ်တမ်းတင်ထားချင်လို့ ”

“သိပ် အပြောကောင်း”

“အကောင်းပြောတာပါ”

ဟု ဆိုကာ သူက ငွေ့ပခုံးလေးကို ဆွဲဖက်ပြီး ထိုင်ခုံစွန်းမှာ ထိုင်လေ
သည် ။

ကြာပန်းကို နှစ်သက်သောငွေသည် ယခုမှ ကြာရနံ့ကို နီးနီးကပ်ကပ်
ရှူကြည့်မိသည် ။

သင်းသင်းလေးနှင့် စိတ်ကိုကြည်လင် လန်းဆန်းစေလေသည် ။

ဒါကြောင့် ဘုရားရှင်ထံ ဆုတောင်းကြသည့်အခါ ကြာညိုခံတွင်းဟု
ဆိုကြသည် ကိုးဟု ငွေ နားလည်သွားတော့သည် ။

“ဒီနေ့ ငွေ ဘယ်သွားချင်သလဲ”

“အင်း ... ဘုရားသွားမယ်လေ။ ဒီကကြာပန်းတွေ ဘုရား လှူလိုက်မ
ယ်”

“ဘာလို့ လဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူပေးတဲ့ ပန်းကို ဘုရားလှူပစ်မယ်ဆိုတာမျိုး
ကိုယ် ဝတ္ထုတွေထဲမှာ မဖတ်ဖူးပါဘူး”

“ဝတ္ထုက စာရေးဆရာရဲ့ စိတ်ပဲ။ အခုက ငွေ့စိတ်။ ငွေ့စိတ်ကကို

လှူချင်တာ။ ကြာတတ်တာတွေ မကြာစေဖို့ ကြာပန်းလှူပြီး ဆုတောင်းရမယ်လေ”

“ပြောပါဦး ဘာတွေဆုတောင်းမလဲ”

“ကိုနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရဖို့ ပေါ့”

“ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ဖို့ က ကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်း သေချာနေပြီပဲ ငွေရယ်။ ဘာလို့ ဆုတောင်းနေဦးမှာလဲ”

“မသိဘူး ငွေတော့ ကိုနဲ့ လွဲမှာ ကိုပဲ စိတ်ပူနေမိတယ်”

“ပူတတ်ရန်ကော ငွေရယ်၊ ဘာလို့ လွဲမှာလဲ။ မိဘချင်းလည်း နားဖောက်ပြီးပြီ။ ကိုယ်သာ ဆိုရင်တော့ ငွေလို ဆုမတောင်းဘူး။ တခြားဆုတောင်းမယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဆုမျိုးလဲ”

“နောက်ဘဝဆိုတာမျိုးရှိခဲ့ရင်လည်း အခုလိုပဲ ငွေချစ်သူ ဖြစ်ပါရစေပေါ့”

“နောက်ဘဝ ... ဟုတ်လား ကို”

“အင်းလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်ဘဝဆိုတာမျိုးက ရှိလို့လား”

“ရှိ၊မရှိတော့ မသိဘူးပေါ့။ ဒီလိုပဲ လူကြီးသူမတွေပြောတာ ကြားဖူးတာပဲ။ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်တွေ ရှိတယ်လေ။ လူဝင်စားလို၊ တစ်လလောက် သတိလစ်သွားတဲ့ လူက ဘယ်ဆီ ဘယ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်လို့ အများကြီးကြားဖူးတာပဲ။ ဒါမျိုးကိစ္စကသာ အမှန်တကယ်ဆိုရင် နောက်ဘဝဆိုတာ တကယ်မရှိနိုင်တာပေါ့”

“ငွေတော့ မယုံပါဘူး။ မရှိနိုင်ဘူး။ စိတ်ရဲ့ အစွဲအလမ်းတွေပဲ ထင်တယ်။ ငွေ ငယ်ငယ်လေးတုန်းကလည်း မေမေတို့ က ငွေကို အဘွားသေပြီး ဝင်စားတယ် ပြောတာပဲ။ ငွေတော့ မထင်ပါ။ အဘွားမြေးမို့ အဘွားနဲ့ တူတာ ဆန်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားမှာ ဆို မိခင်နဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေး စကားပြောလို့ ရတဲ့ စက်တွေတောင် တီထွင်နေပြီတဲ့ ။ အဲဒါတွေသာ အောင်မြင်သွားရင် မိခင်သိသမျှ ကလေး အကုန်သိတော့မှာ ။ အဲတော့ ကလေးစကားပြောတတ်စမှာ မိသားစုတွေရဲ့ နာမည် ရွတ်နိုင်တာ အဆန်းမှ မဟုတ်တော့တာ”

“ကိုယ်တို့ ကလေးရတဲ့ အချိန် အဲဒီစက်သာပေါ်လာရင် ပြဿနာပဲ”

“ဟွန်း ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဘာကြီးမှန်း မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါဆို ကိုယ် ငွေကို တစ်နေ့ ဘယ်နှကြိမ်နမ်းသလဲဆိုတာ ကလေး သိသွားမှာ ပေါ့။ မျက်နှာပူစရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်”

“ကိုနော် ဘာကလေးလဲ”

“ဟွန်း ... ဘာကလေးရမှာ လဲ။ ကိုယ်တို့ ကလေးပေါ့။ လက်ထပ်ပြီး ရင် ကိုယ်တို့ မှာ သားတွေ သမီးတွေ ရှိလာတော့မယ်လေ”

“အိုး ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာလဲ ... ငွေက ကိုယ့်အတွက် သားလေးတွေ မမွေးပေးချင်လို့လား”

“ကို နော်”

ငွေ ရှက်လွန်း၍ မျက်နှာကြီး ဘယ်ထားရမှန်း မသိပါချေ။ ကိုက သိပ်ဆိုးပါသည် ။ ငွေ ရှက်နေမှန်းသိလျက်နဲ့ ပိုပြီး စနောက်တတ်သည် ။

ငွေကရှက်လျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝှေ့ကာ ငွေမျက်နှာကြီး ဝှက်ထားတတ်သည် ကိုး။ ဆရာကြီးက သိနေပြီလေ။

ထို့ကြောင့် ငွေ အရှက်မသည်းသည်းအောင် တမင်ပင် စနောက်လေရောသလား။

“မွေးပေးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အို ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ငွေ ပြန်တော့မှာ နော်”

“မရှက်ပါနဲ့ ငွေရယ်။ ကိုယ်က စတာပါ။ ဒါက ရှက်စရာ မဟုတ်တာ”

“ဘာလို့ ရှက်စရာမဟုတ်ရမှာ လဲ။ ငွေနားတွေ ပူထူလှပြီရှင်။ သိရဲ့လား။ တော်ပြီ ... နောက် ဒါမျိုးပြောမယ်ဆို မခေါ်တော့ဘူး သိလား”

“အဲလိုမျိုးဆိုတော့ ငွေနဲ့ ကိုယ်က မရင်းနှီးသလိုပဲ”

“ဘာလို့ မရင်းနှီးရမှာ လဲ။ ငွေတစ်ကိုယ်လုံးလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီ”

“ကိုယ်ပြောတဲ့ မရင်းနှီးဘူးဆိုတာက အနာဂတ်ရေးကို ပြောတာပါ။ ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ အနာဂတ်ရေး ပြောရအောင်ကွာ”

“အနာဂတ်ရေး ဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ ... လက်ထပ်ပြီးရင် ကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ယူပြီး ဘယ်လိုနေထိုင်ကြမလဲဆိုတာမျိုးပေါ့”

“သူနော် ... ပြောလေကဲလေပဲ။ တော်ပြီ မပြောတော့ဘူး။ ငွေကတော့ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပဲ။ ဒီနေ့တော့ ငွေပြန်တော့မယ်”

“ဟော ... စိတ်ဆိုးသွားပြန်ပြီ၊ စိတ်ကောက်တာလား။ စိတ်ကောက်

တာဆိုရင်”

“အို ... တော်ပါ၊ တော်ပါ။ ရှင်ကြီးကို ကြောက်လွန်းလို့ လုံးဝ ... လုံးဝကို မကောက်ရဲပါဘူး။”

ငွေက ထိုသို့ အငေါ့အတူးလေးနှင့်ပြောလျှင် ပါးခွက်ကလေးနစ်ဝင်အောင် ပြုံးတတ်တဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ငွေနှလုံးသားထဲ မှတ်တမ်းတင်နေမိလေသည်။ ။

သူရယ် ... ငွေလေ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲ။ သူသာမရှိလျှင် ငွေအသက်မှ ဆက်ရှင်နိုင်ပါ့မလား။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့်သာ သူနဲ့ ဝေးခဲ့ရရင် ငွေ ရူးသွားလေမလား။

သူ့အပြုံးလေးနှင့် ဝေးရမယ်ဆိုလျှင် ငွေ ... ငွေလေ ... ငွေ။

ငွေသည် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၍ ထင်သည် ။ သူ့နဖူးမှာ အတွန့် ဘယ်နှစ်တွန့်၊ မျက်ကြည်လွှာက ဘာအရောင်၊ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ဘယ်လိုသွယ်တန်းနေတယ်၊ သူ့နှုတ်ခမ်းတွန့်လေးများက ဘယ်ပုံ တွန့်ကွေးနေတယ်ဆိုတာ ငွေနှလုံးသားထဲ စွဲထင်သွားလေတော့သည်။ ။

★